(Vervolg van pag. 6).

vrouw ontmoeten, nadat zij mij een vervelenden kerel, een sul, een treindief genoemd had en mij ten slotte als zakkenroller had willen laten arresteeren, neen, dat nooit, dan. . . . ging ik nog liever de gevangenis in.

Terwijl ik met mijn hoed diep in de oogen en achter mijn krant verscholen in een hoek der wachtkamer aldus zat te peinzen, hoorde ik opeens een stem, die mij den schrik om het hart deed slaan.

„Wel, kerel, ben je hier? Wat drommel, ik begreep er niets van! Ik was een paar minuten te laat, kwam mijn vrouw en mijn nichtje net aan den uitgang tegen; vroeg nog of ze jou niet ontmoet hadden; maar mijn vrouw was uit haar humeur; zei dat ze niemand gezien had, dan een doofstommen gek, die niet doofstom was. Ik begreep er niets van maar had geen tijd langer naar haar te luisteren. Enfin, dat verhaal krijgen we strakjes in kleuren en geuren; mijn vrouw heeft altijd wederwaardigheden op reis. Laten we maar gauw opstappen!"

„Het spijt me, Willemsen," zei ik nu, „ik moet terstond terug voor een ernstige aangelegenheid. Ik heb zooeven getelegrafeerd, dat ik met den eerstvolgenden trein terugkeer!"

„Wat is er aan de hand? Is er iemand ziek of dood?"

„Ja. . . . ik ontving zoo even een telegram van mijn. . . oom, die plotseling overleden is."

„Hm! Zoo! stierf hij plotseling!" meesmuilde Willemsen, „en stuurde hij je toen een telegram, hierheen? Laat me dat telegram eens zien?"

Ik zocht in mijn portefeuille en mompelde dat ik het verloren had.

„Da's niemendal," verklaarde mijn vriend onverstoorbaar. „Aan het telegraaf-bureau hiernaast zullen ze je wel een duplicaat geven!" En hij drong mij de wachtkamer uit naar de kamer van den telegrafist.

„Mag ik een duplicaat van het telegram, dat u zooeven ontvangen heeft?"

„Welke naam, mijnheer?"

„Jansen!"

„Jansen. . . .? Ik heb geen telegram ontvangen voor Jansen!"

„Wat vertel je mij nou? Hier is mijnheer Jansen zelf. Nog geen kwartier geleden ontving hij het telegram en stuurde er direct een terug!"

„Ik heb dezen heer nog nooit gezien!" antwoordde de beambte koeltjes. „Ik heb geen telegram voor hem ontvangen, noch van hem ontvangen!"

„Zeg, Jansen, wat beteekent dat alles? Ben je gek geworden?"

„Ik zal je alles wel schrijven en uitleggen als ik weer thuis ben," antwoordde ik moede. „Ik kan nu niets zeggen, de slag was te plotseling! Neem geen notitie van mij. Ik ben te vatbaar voor dat soort dingen!"

„Hij is er vatbaar voor dat een oom van hem plotseling sterft en hem dan een telegram stuurt! Kerel, Jansen, je bent niet wel: je ziet er slecht uit! Ga dadelijk met mij naar huis, dan zal ik mijn dokter laten komen!"

Dr. ABRAHAM KUYPER.
De oud-Minister Dr. Abraham Kuyper gekiekt tijdens een wandeling op den boulevard te Scheveningen.

Wat ik hierop geantwoord zou hebben, weet ik niet, want een nieuw onheil naderde mij in de gedaante van het bekoorlijke nichtje. Met verwondering keek ze van haar oom naar mij, toen plotseling de situatie begrijpende, riep ze: „O, 't is mijnheer Jansen!" en barstte in een onbedwingbaren schaterlach uit.

Er was niets zoo onweerstaanbaars en besmettelijks als de heldere lach van dit jonge meisje. Ik kon het niet helpen, maar ook ik schaterde het uit van den lach, terwijl nu Willemsen met verbazing van de een naar den ander keek.

De jonge dame sprak het eerst. — „Oom!"

begon zij. „Er heeft een vergissing plaats gehad, die voor den heer Jansen zeer onaangename gevolgen had kunnen hebben, als hij niet als een werkelijke humorist er de vroolijke zijde van ontdekt had. Tante is met de tram naar huis gegaan, zij kon niet langer wachten. En wij zullen naar huis wandelen en dan zult u alles weten!"

Een oogenblik aarzelde ik nog, maar ik zei tot mijzelf, dat ik liever vijftig tantes zou ontmoeten, dan één zoo'n lieve nicht vaarwel zeggen, voordat ik haar ervan overtuigd had, dat ik niet altijd zoo dom was en dat ik somtijds zelfs heel anders kon wezen dan vervelend.

Ik ging niet alleen mee naar mijn vriends woning en waagde het te verschijnen voor de verschrikte en verlegen tante, maar ik bleef er zelfs volle veertien dagen en toen ik Bennekom weer verliet, was ik verloofd met de lieve nicht en begon ik mevrouw Willemsen reeds „tante" te noemen, deels om haar te toonen, dat ik geen wrok koesterde en deels om haar te doen inzien, dat de domme, vervelende vent ten slotte nog gewonnen had.

Piet Verschuur.

Dr. J. STARCKE.†

C. BOER. †

P. VAN DEN HOOFF Sr. †

Op 34-jarigen leeftijd is te Amsterdam overleden Dr. JOHAN STARCKE, een zeer bekend geneesheer, vooral om hetgeen hij deed op het gebied der pokkenbestrijding. Hij gaf uitstekende vertalingen van Freud en was ook op litterair gebied geen onbekende. — Te Bodegraven is in den ouderdom van 75 jaar overleden de heer C. BOER. Hij was ongeveer 15 jaar lid van den gemeenteraad aldaar, 25 jaar Hoogheemraad, later Dijkgraaf van het Grootwaterschap te Waarden. — De heer P. VAN DEN HOOFF Sr. is te Amersfoort op 69-jarigen leeftijd overleden. De overledene was als hoofdopzichter bij de Gemeentewerken aldaar een bekende persoonlijkheid die de algemeene achting der gemeentenaren had.

HET ECHTPAAR OEKELE B. KAMMINGA.

W. K. WALSTRA. †

Het echtpaar OEKELE B. KAMMINGA te Roodeschuur (Gemeente Achtkarspelen) herdacht den dag, waarop zij vóór 60 jaar in het huwelijk traden. De nog vrij krasse oudjes mogen zich verheugen in een goede gezondheid. — Op 65-jarigen leeftijd overleed te Arnhem de heer W. K. WALSTRA, hoofd eener school en bekend paedagoog. In onderwijskringen was de overledene zeer in aanzien.

HULDIGING Jhr. Mr. A. F. DE SAVORNIN LOHMAN.
Ter gelegenheid van zijn 80sten verjaardag op Dinsdag 29 Mei is den minister van Staat, oud-minister van Binnenlandsche Zaken, Jhr. Mr. A. F. de Savornin Lohman, lid der Tweede Kamer voor Goes, door een huldigingscommissie een door Toon Dupuis vervaardigd borstbeeld aangeboden.

Geleerdheid.

De beroemde Elias Annes Borger kreeg op zekeren dag ijn turfschipper bij zich, die zijn verbazing uitdrukte, dat iemand zich zoo aanhoudend kon bezighouden met op oude letters te turen. „Ja," zeide Borger, „ieder heeft zoo zijn liefhebberij en zijn vak. Mij zou dat heen en weer trekken in een tjalk nu weer niet bevallen. Daarentegen heb ik de studie lief. Hoe moeilijker, hoe beter, hoe meer zij den geest prikkelt. Zoo heb je hier een woord, waar ik al veertien dagen op zit te peinzen, zonder het te kunnen ontcijferen. Zie je, 't is een Chaldeeuwsch woord en stonden hier nu drie puntjes, dan zou ik terstond de beteekenis weten; doch er staan er vier, en nu kan ik het niet ontcijferen." De turfschipper bekeek het handschrift, en wel met zooveel aandacht, alsof hij professor in de Oostersche talen was. Plotseling begon hij te proesten van het lachen en riep uit: „dit eene is geen punt . . . , 't is een muggenvuiltje."

Borger keek nogmaals toe; hield het handschrift vlak tegen het licht en erkende dat de turfschipper gelijk had en beter de moeilijkheden van het Chaldeeuwsch kon ophelderen dan hijzelf.

Gulden Woorden.

Een rijken vrede konden wij hebben als wij ons eens niet bemoeien wilden met woorden en daden van anderen, waaraan ons niets gelegen is. Thomas à Kempis.

—

Tusschen 't verhevene en 't belachelijke ligt slechts één schrede. Napoleon I.

—

Des levens onvermengde vreugde
Is geen sterveling ten deel gevallen. Schiller.

—

Velen zoeken in hetgeen zij doen heimelijk zichzelven, en zij weten het niet. Thomas à Kempis

HULDIGING Jhr. Mr. A. F. DE SAVORNIN LOHMAN.
De officieele huldiging van Jhr. Mr. A. F. de Savornin Lohman in Hotel „De Twee Steden" te 's-Gravenhage. Onze foto geeft den jubilaris temidden zijner familieleden.